

Finta Edit

Szócs Géza varázstakarója

„felrepül ő is s ezt gondolta magában:

*tájfün sátra takar majd el megőrli testem –
ám tegye: mégis a szó CSAK FENNMARAD így is amúgy is*

AZUTÁN is”

(Szócs Géza: *De a szó a szó*)

Fogadjatok őszinte, nagy tisztelettel nyilvánított részvétem! Óriási költő távozott közülünk. Nagy veszteség.

Nyitotta meg kiállításomat Budapesten és Debrecenben. Írása, beszéde rövid volt, lényegre törő és magas röptű. Semmi félrebeszélés. Értett engem. Szerette festészetemet.

Egyszer régen Szamárfogat a hegyre vitt. Ott sem ajtaja, sem ablaka nem volt a romhalmaznak. Besüvített a hideg, s a félelem. Még egy takarónk sem volt. Akkor, ötévesen indultam először világgá. Csak a szomszédig jutottam, ahol mézes kenyérral kínáltak, próbálták letörölni könnyeimet.

Jóval később, nehéz évek múlva kiskorú gyermekemmel újra világgá mentem.

Akkor jött Szócs Géza, hogy megvásárolja egy olajfestményemet. Életmentő gesztus volt. Késett, délután helyett este tíz körül érkezett. Szólt a telefon: Legyek szíves menjek ki, mert késő van már, nem tud bejönni. Autója mellett, az alig kivilágított úttesten álltam. Ő a markomba nyomott egy halom pénzt a félhomályban. Nem számolta meg. Én sem.

Emlékeimben él, hogy mikor Balázs fiam megszületett, egy gyönyörű takarót hozott neki kolozsvári otthonunkba. Varázstakarót, mint mondta, hogy kisgyermekünket mindig megóvja a hidegtől, minden veszélytől és leselkedő ellenségtől. Férjemmel, Mózes Attilával hittünk is akkor, 1981-ben ebben a csodában, mesébe illő, furcsa álomban, elmondhatatlan varázslatban.

Őt most nem tudta semmi megóvni.
Kedves Géza, nyugodj békében, mi megőrzzük örökkön-örök-
ké emlékezetünkben!
„AZUTÁN is”

